

LA TUIES

Ella.—On vol que la porti, senyoret, aquesta cadira?
Ell.—(Que té molta pressa.) Al costat del meu llit.

DIARIO SEMANAL, PLAMANTE Y ILUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y vivir como se pueda

Ya no quiere el gran Rufasta ser un as en la pantalla pues dice que si debuta se ensorra el mundo ¡no falla!

Si, hijitos del alma. No estoy por broques. Aquello de salir en el duodécimo "pisodio", que diría mi portera de "La esposa sin marido o El hijo de la Rafe-la", me hacía corazón agrio y me revolvió las freiduras. No estoy por poses, ni por mandangas. Lo dejo para Lon Chaney, Roy Stewart y otros taujanas del mismo calibre ¿Sabéis por qué no pasan automóviles por la Mancha? Porque llevan bencina, y la quitarían. El ron que gusta más a los guardias urbanos es el ronpan filas. ¿Un ladrón y el tren de Las Planas, en qué se parecen? En que el ladrón sus-trae y el tren de Las Planas sus lleva. Recaditos a Borrás segundo, tan Tenorio como siempre!

Ahora voy a dedicarme a hacer vodevil. Así como lo oís. El primero se titulará "Dos grosellas y un sandwich" o "El music hall tal como es". Se trata de un vodevil realista-music-hallesco con vistas a Pirandello que no hay más que ver. Salen chistes como este: "Pues sí, a Fulano, cuando estuvo en Campeche, le pegaron una paliza que le dejaron estabornido". —Ah, sí! Ya había oído hablar de los palos de Campeche!" "Amichatis" quería que le diera parte, pero yo le contesté que otro trabajo había que bailar con elásticos. ¿A que no encertais en qué se parece el morros de aquello de Abd-el-Krim a la fiesta de Todos los Santos? No caeréis ni que rumieis hasta pasado mañana. En que Abd-el-Krim es árabe y las fiestas de Todos los Santos, ara-ve. No digais a nadie

que soy el autor del chiste, que habría másticos.

Si me vega la semana que viene os enviaré una carta que ya os podéis reir de la de Cambó. Trata sobre las consecuencias del conflicto greco-búlgaro y su relación con la fabricación del yogourth. Eso para que veáis que puesto a meterme en cosas de alta política, Lloyd George comparado conmigo es más malo que un trago de Rubinat. Decidme si es verdad que esta temporada va gente al Romea. ¿Es posible que Artís, el bueno, haga estos milagros?

Si me queréis escribir, paro (en el buen sentido de la palabra) en un bar de Mollerusa cuyo propietario anda muy mal. Se dice Luis, pero le llaman "El Ranco". Dicen que pone aguas en el vino, pero es ol que digo yo, ¿qué cosa más natural, sino que abunde el agua en el Bar Ranco? Su señora, la dueña, es muy buena persona. Se dice Pola y está más colorada que Moraguetas. Naturalmente que l'ama Pola tiene que ser colorada. ¿Qué decís? ¿Que todo esto es poca-suelta? ¿Pues qué os pensáis? ¿Que os voy a dar información sensacional de todo lo que pasa en el mundo, sistema "Havas"? ¡Comprad el "Ciero", que no quiero que después Pérez Carrasco me acuse de hacerle la competencia! La última y va bola. ¿En qué se parece un túnel al puerto de Barcelona? En que na-vés por aquí, na-vés por allá... ¿Qué decís? ¿Que venga la bola? No estoy pas para decir bolas,

que después habría razones. Decidme si es verdad que este año van a hacer el Tenorio en opereta... Todo podría ser...

Rufasta,

Comentarista de upa.

UN CASO RARO

El otro día dimos la noticia de haberse descubierto en Masquefa del Sur un extraordinario caso de precocidad. Bueno, pues el corresponsal nos enceró como unos badoques, el taúl. Nos dijo que había un marreco de diez años que se metía el mundo en un puño. Resulta que los céntimos de merendar se los gasta en el diario de Torrents, y para que no le riñan por su afición desmesurada al futbol, se lo esconde en un puño de celuloide que lleva en el brazo derecho, porque del izquierdo es manco. Amanetes de la verdad y de la justicia y habiendo sido sorprendida nuestra buena intención, etc., etc.

ENDEVINANZAS

FACILES

Para que los lectores que no sepan en que distraerse se entretengan, publicamos a continuación varias endevinanzas poca sueltas, como todo lo nuestro, naturalmente. La buena intención ya se ve y ustedes disimularan. Más vale eso que jugar al mah-jong o a las palabras cruzadas.

1.ª ¿Cuál es el animal que anda debajo de tierra?

2.ª ¿Y el que nada más sin moverse de sitio?

La solución, en el próximo número. A todos los que nos la manden acompañada de diez céntimos que no sean de plomo ni franceses, les daremos un

llonguet como prima gratuita. Nosotros somos así, siempre tan desinteresados.

GACETILLAS

Nos ha visitado Don Pancho Kolate, boxeador de profesión, para protestar de que el otro día a entrada de oscuro dijéramos en las columnas de este acreditado rotativo que no estaba en forma.

Don Pancho Kolate, que por cierto es negro y fuma caliquenyos, nos quería enseñar sus formas, pero nosotros, que somos castos como Junoy, le hemos dicho que bueno.

Parece segura la construcción en la Reforma de un rascacielos dedicado todo él a la venta de jorobas de camello.

Barcelona se halla necesitada de una industria como esta y por ello merece plácemes, que decía Roselló (no Bartolomé, eh? el otro) que se haya encontrado un hombre de negocios de prestigio como lo es el promotor de esta idea, Don A. Vellanita, que lleve a la práctica su realización.

La importante casa Bes y Tornn, A. I., de Maguncia (Alemania de Abajo) ha lanzado al mercado unas butacas para espectáculos de modelo perfeccionado que han tenido gran aceptación en Berlín, Tokio y Pekín. Tienen la particularidad de que tocando un resorte, quedan sueltas y en disposición de arrojarlas al escenario si la obra no es del agrado del público.

Creemos que se hace necesaria la adopción de estas prácticas y justicieras butacas en los días de estreno de zarzuelas, operetas y comedias de astra-cán.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

L'aparador de la Rambla

A la Rambla del Mig hi ha un gravador d'aquells que fan segells de goma i plaques de ferro esmaltat. Com a mostra de la seva classe de treball, l'home té exposats a l'aparador uns quants rètols.

Primer, n'hi ha un de gros, destinat, segurament a un water, que diu:

"Señoras",

A sota, un altre de més petit, d'aquells que es posen a les portes que van amb molles, recomana:

"Empujad".

El conjunt, com vostès podran apreciar és d'allò més encertat i cal felicitar des de les nostres columnes a aquest modest industrial que tan palesament vetlla pels deures de Nandulàndia.

El càstig

ES una dama molt caritativa, tant, que no sols és als pobres als que dona generosament socor-

sos, sinó als rics. Als primers, obre generosament la seva butxaca, als altres, els reserva quelcom més preat que també s'obre quan és del cas.

—Protegeix molts necessitats! — deia algú l'altre dia.

—A molts, respongué un que l'escoltava. Diu que fa almoïna per cada vegada que falta al seu marit.

—Impossible!—respongué el xafarder comentarista —. Si això fos cert, no quedaria ja ni un sol pobre en tot Barcelona.

Contrassentit

PER enèssima vegada, la mare de la Cristeta, xamosa pubilla de divuit anys, s'assabenta que diumenge passat a la tarda la van veure sortir de can Verdura, on, segurament, no havia anat pas per llegir "La Vanguardia".

—Sembla mentida! — exclamà la pobra dona —. Ets incorregible! No canviaràs mai!

—Que no canviaré? T'equivoques mamà... Precisament, ahir vaig anar amb un de nou...

Els llavis pintats

DESPRES de sopar, el senyor P.n.s llegeix el "Ciero". La seva senyora fulleja periòdics de modes. Passa una estona. Quan ell està d'allò més entusiasmat llegint els darrers comentaris de la premsa anglesa respecte a la qüestió del Mosul, la senyora exclama:

4 — LA TUIES.

—Aquest vermell que em poso als llavis no em va gens bé.

—I què penses fer?

—Provar el que gasta la Susagna, la meva amiga.

—No te l'aconsello.

—Per què

—Perquè em sembla que és dolent.

—Com ho saps?

—Què vols que et digui, m'ho sembla!

—Sempre seràs pocasolta!

El senyor P.n.s, que no pot ésser més explícit, calla. Perquè no gosa dir a la seva senyora que el vermell que la Susagna es posa als llavis li deixa un gust infernal a la boca, quan la petoneja, de cinc a set de la tarda, al "picader" que té instal·lat a una torreta de Sant Gervasi...

L'elogi del pecat

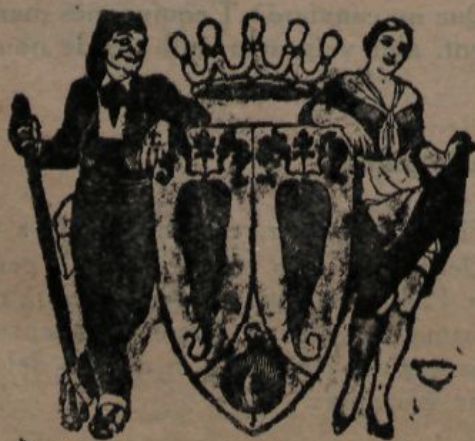
UN amic nostre, que té bastants quartos, va fer l'altre dia, a l'"Edén", una conquesta. Es tractava d'una senyora de preu. Després de convidar-la a sopar — cent peles de gasto, xampany comprés — tractaren respecte als postres. La dama volia mil pessetes, ell n'oferia cinc centes i van partir la diferència en set bitllets, com diu la gent alegre.

L'home es llevà l'endemà, després d'una matinada deliciosa, pagà i es disposà a despedir-se. Però a la dona li havien vingut ganes de xerrar i va començar a lamentar-se del despreci que la seva professió inspirava a la gent honesta...

—Perquè, anem a veure — exclamà — si hi ha al món ofici més pesat. Hem d'acontentar tothom, no tenir una hora per nosaltres, i, a damunt d'això, una sèrie de càrregos de consciència. Perquè, ara mateix, qui em diu si aquests diners que acabes de donar-me no provenen d'alguna estafada que has fet per aquests móns de Déu?

El nostre amic, des d'aleshores, no ha volgut saber res més de les cocottes de luxe.

L'hortelà de Sant Boi

—Si de cas et sofoques, ja ho saps: t'aixeques un xic la faldilleta i... èxit segur.

L'ANGLES DEL LORO

EN March tenia un lloro. Un lloro autèntic, amb un plomatge rutilant, un bec magnífic i unes potes recargolades que feien d'allò més bonic. Li havia portat de Veracruz un capità de vaixell, amic de la família, i el xicot el conservava com un record.

Un matí, un individu alt, ros, abillat amb un vestit a quadros, va trucar a la porta de casa seva. Era un anglès, establert feia vint anys a Barcelona, i que parlava bastant bé el català.

—Perdoni que l'hagi vingut a molestar sense tenir l'honor de coneixe'l. Però, vostè té un lloro que, la veritat, m'agrada molt, i si se'l volgués vendre...

—Perdoni — contestà en March —. Es quasi un record de família i no tinc la intenció de desferme'n.

—Dec dir-li, pel seu govern, que no em vindria de cent ni de dos centes pessetes...

—Ho sento molt, però no és una qüestió de diners...

L'anglès va acabar per anar-se'n. L'endemà anava a trobar-lo al Casino.

—Escolti, senyor March, i per què no em vol vendre el lloro?

—Home, perquè no...

Dos dies després, se'l trobava al cafè.

—Vengui'm el lloro, senyor March...

L'anglès del lloro va tornar-se un veritable suplici per en March. Va acabar apareixent-se-li en somnis.

Un dia en March va decidir acabar amb aquella llauna.

—Vingui a casa i emporti's en nom de Déu, i de franc el lloro! Acabaria per ferme tornar mi-co! Tingui! Aquí el té!

I en March va donar la bestiola a l'anglès i pogué, per fi, respirar tranquil·lament. S'havia tret un pes de damunt!

Dos anys després, en March es va enamorar d'una xicota que tenia de mecanògrafa al seu despatx. La noia era pobra "però honrada", que deia en Fernàndez i Gonzàlez, i quan el seu principal se li va declarar, va confessar-li que no era pura...

—Com! va exclamar sorprès i aterroritzat en March. Es possible que una noia com tú, un àngel de bondat...

—Perdoni, però he trobat la porta del pis ober-ta, i he pensat: entra.

—I no ha pensat res més?

—No, senyora.

—Vui dir si ha pensat en mirar quan portava a la cartera, sap?

—M'hauria fet tornar boja, senyor March! va contestar la noia. Era una cosa horrible! Em seguia matí, tarda i vespre! Em feia la vida impossible! Que "quan voldrà ésser meva?" que "jo no puc viure sense vostè...! Cregui, era un martiri! Sempre tenia davant meu aquell home alt, ros, vermell...

—Escolta, petita — va dir el senyor March—. Era un anglès el teu seductor?

—Si senyor — respongué la noia — i tenia un lloro!

—Així, trista criatura, ets mereixedora de perdó! — exclamà compassivament el senyor March. I es va casar amb la mecanògrafa.

Marcel Terra

LES NOCES DE MISTER PUFF

MISTER Puff, propietari de les mines més importants de paper d'estraça que es coneixen al món, va arribar un vespre a un poble de la costa anglesa, on hi havia solament una fonda.

Cap allà se'n va anar, però es trobà amb la desagradable nova de què no hi havia ni una cambra disponible. L'endemà s'inaugurava un monument, amb assistència dels reis, del president del Consell de ministres, del Lord Major de Londres... No es podia trobar un llit en tot el poble ni a pes d'or.

—Miri: al primer pis, va dir l'amo de la fonda, hi ha el rajah de Kapurtala; al segon, l'ambaixador de França; al tercer, l'arxiduc de Kardalia... El Príncep de Montenegro, com que amb això de la guerra va quedar molt escurat, dorm al billard. Jo dormo aquí al despatx...

—Si que és complicat això, va dir míster Puff.

L'home rumiava, rumiava i no trobava solució. Per fi, es va fixar en una noia rossa, bastant bonica, que feia números en un llibre darrera el "comptoir".

—Em permetrà una pregunta?, va dir al fonda.

—Digui...

—Qui és aquella senyoreta?

—Es la meva filla.

—I on dorm?

—En una cambra que hi ha a la casa, arranjada especialment per ella, però vostè ja compendrà...

—Sí, senyor, sí. Jo ho comprenc tot. Sóc el rei del paper d'estraça i li demano la mà de la seva filla. Ens casarem aquest vespre. Faci pujar el "meu" equipatge a la "nostra" cambra.

I així, encara que resultés un xic moguda, míster Puff pogué passar aquella nit en una cambra d'hotel confortable, amb núvia i tot de propina...

K. U. Mis

EL TARTAMUT

EN tot el poble no s'hauria pogut trobar un home més tranquil que en Quel. A ell que el deixessin fumar caliquenyos, treballar el troç de terra que tenia, i que no li parlessin de política ni de futbol.

No hi havia més que una cosa que el posés nerviós: era veure o sentir a en Bieló, el tartamut del Mas Gran.

—Aquest xicot em fa posar els cabells de punta només de veure'!! — deia sempre —. Ja sé que ell no en té la culpa, de parlar així, però jo no hi puc fer més.

Ve't aquí que un dia, en Bieló va veure, per un forat, a dintre la barraca on s'estava en Quel, certa escena que tenia molt d'interès. Figurint-se que la seva dona es deixava fer l'amor per en Vicens, el mosso de càn Guiteras. Corrents, el tartamut se'n va anar al troç d'en Quel, per avisar-li la fatal nova:

—Que... que... quel...! A ca... ca... casa... se... se... seva... hi... ha...

—Què hi ha?—preguntà en Quel amb la nerviositat que pot suposar-se el llegidor.

—La... se... se... seva... do... do... dona... que... que... que l'en... ga... ga... nya... amb... en... Vi... vi... vi... cens!

—Gràcies a Déu! — exclamà en Quel sense astorar-se gens ni mica —. Vaja un sust que m'has donat! Al menys em creia que se m'havia calat foc a la barraca!

Sis Tellet

EL PROMES CARINYOS

LA Llucieta, que era allò que es diu un cap vert, cada dia canviava de xicot. Com que tenia pretensions i no es conformava amb qualsevol cosa, no admetia el flirteig més que amb xicots que fossin molt elegants i que l'abillessin de parné. Després, quan s'enterava de que molts dels que la empaitaven encara devien el trajo i les sabates i que el brillant que portaven a la corbata era fals, els plantava en sec. Així la noia no tenia mai el mateix xicot una setmana seguida.

Es veritat que podia permetre's el luxe de triar, perquè com que la Llucieta era maca, jove, vestia bé i, a més, era bastant complacent, li sobraven pretendents de tota mena.

Un dilluns, la xicota sortia del taller de capells on treballava amb una de les companyes de la casa tot explicant-li la seva "conquesta" de diumenge a la tarda.

—Es un jove més amable!—deia—. Figura't que es va empenyar en acompanyar-me fins al replà de l'escala. Jo, prou li deia: Però, i si la mamà ens veu?" Ell, que sempre en té una per dir, em responia: "Doncs, tindrè molt de gust en coneixer-la i dir-li que la felicito per ésser la mare d'una ne-

na tan adorable com vostè!" Sort que la mamà no ens va veure, perquè, el molt atrevit, quan forem al quart pis i sense que jo pogués evitar-ho, em va fer un petó a la boca, aprofitant la poca llum que hi havia!

—Caram!—va respondre l'amigueta de la gentil modista de capells. I va esperar a estar al quart pis per fer-te un petó a la boca?

—No! Va començar molt més avall!

B. Orrango

—Amb cinc minuts he deixat al domador de lleons que crec que un gat li faria "frente".

Baix... baixet...

Les belles anècdotes

DOS NEGOCIANTS

UN arranjador de casoris, va anar a veure en Mosché.

— Estimat Mosché — li digué en el to persuassiu dels agents matrimonials — vinc a proposar-te un negoci, un veritable negoci!

— Tu diràs — respongué Mosché, que no creia massa en els negocis portats a domicili.

— Es tracta d'una perla, una veritable perla que acabo de descobrir: deu mil rubles de dot, guapa, toca el piano, i, sobretot, nova de trinca. Té un defecte, un petit defecte: és un xic coixa.

— Home!

— Bé... quasi gens, per això, no et creguis!...

— I els deu mil rubles, es cobren de seguida?

— Veuràs, veuràs... com ja t'he dit, ella és un xic coixa. Suposem que no ho fós i que tu t'hi haguessis casat.

— Endavant.

— Un dia, fregant els vidres, dalt d'una escala, ella podia ben bé caure, no?

— Si, és clar.

— En caure, podia trencar-se una cama.

— Qui sap... en fi... segueix.

— De seguida, avisar el metge, portar la muller a una clínica, radiografies, operació, cures, gases, cotons, estança a la clínica, etc., etc.

— Si... efectivament...

— Doncs, bé; això pel cap baix, et costaria, fet i fet, uns deu mil rubles...

En Mosché començà a comprendre. L'agent de matrimonis continuà.

— I aquests... aquests són precisament els deu mil rubles que ella té de dot, perquè jo te la dono coixa i sense cap mena de gasto!

En Mosché es quedà llarga estona mirant-se a l'agent, de cua d'ull. Realment el negoci estava presentat de mà mestra. Unicament un germà de raça jueva podia treure'n el partit que n'havia tret l'agent matrimonial, oferint com una ganxa lo que no era més que un defecte.

Mosché es gratà el cap, s'estirà la barbata i demanà amb gran interès:

— Podria examinar a soles aquesta xicoteta?

— En què consistiria l'exàmen?

— En veure-la nua de pel a pel. No fos cas que tingués alguna tara...

— Jo t'aseguro que...

— Sense previ exàmen no hi ha res a fer.

— En fi, consultaré.

Consultada la xicoteta, i acceptada la condició imposada per Mosché, es celebrà l'examen.

Es tancaren sols en un quartet. Mosché, metro

en mà, començà a pendre mides, a observar perspectives, a palpar consistències, a sospesar carnositats.

La xicoteta estava bé. Era soperba, millor dit, llevat l'imperceptible defecte de la coixera. Mosché s'anà escalfent; ella perdé el món de vista i, aqu caic, allà m'aixeco, ara em fas mal i ara ja no me'n fas. Resultat; que Mosché s'aprofità com un lladre i no perdé pas el temps durant l'exàmen.

Acabat aquest, Mosché s'entrevistà de nou amb l'agent.

— El negoci no em convé — li digué.

— I això?

— Senzillament: he trobat un metge que una coixera tan petita, diu que es pot curar per menys de mil rubles, i ja comprendràs que per mil rubles no val la pena de carregar amb una dona coixa. Si hi afegissis els altres nou mil...

Difícilment podria trobar-se cap altra anècdota que millor copsés el gèni de la raça d'Israel.

UN PLET

MOISES i Sarah, la seva dona, compareixen concedir aquest, es discuteix el dret de davant del jutge en demanda de divorci. possessió d'un fill d'ells.

Parla Sarah:

— Ah, senyor jutge! Com és possible que se'm discuteixi el dret de quedar-me amb aquest tros de carn meva, amb aquest fill que he dut en les meves entranyes, que he nodrit amb la meva sang, que m'ha costat els majors sacrificis; Cap llei del món, si és humana, pot pendre el fill a una mare, senyor jutge!

La sala està emocionada. El públic plora. El jutge aixuga una llàgrima furtiva. Sarah, realment, té raó.

Parla Moisès, fredament, pausadament:

— Senyor jutge: vostè arriba a una estació. A la sala d'espera hi han distribuïdores automàtiques de bombons. Vostè s'apropa a una d'elles. Treu una peça de deu cèntims. L'introdueix en el forat que s'indica. Dona volta a la manivella. Cruix la màquina. Totes les seves entranyes es remouen i en un esforç suprem, lliure la màquina el paquetet de bombons.

De qui és aquest paquetet, de l'aparell que l'ha lliurat de les seves entranyes o de vostè que ha introduït la peça?

La sala està en sospens. El públic dubta. Però el jutge no:

— Podeu endur-vos el noi, Moisès!

LAURA BRUNET

—No ho entenc: diu que ella es va negar rodonament a la petició d'ell. Què redimontri li deuria demanar que la negació fos tan rodona?

UNA DONA ECONOMICA

QUE a en Peret la dona l'enganya, això ho sap tothom fins l'urbà del barri menys, naturalment, l'interessat, com és just i lògic. En canvi, continuament es fa llengües de les extraordinàries condicions de la seva muller.

—Creieu—diu sempre quan és al bar fent el vermut o prenent cafè — que és una dona com n'hi han poques!

—Ja tens raó, ja noi! — li contesten molts assidus concurrents a aquell establiment —. No se'n trobarien en tot Barcelona mitja dotzena com ella!

—Sobretot que és una dona molt neta! No us podeu arribar a figurar el neta que és.

—Prou! Prou! — responen alguns que saben per experiència pròpia, fins on arriba la netedat de la dona d'en Peret.

—I molt econòmica! Mireu: jo guanyo dotze duros cada setmana... Doncs, no sé com s'ho apanya, però no hi ha cap mes que en gastem menys de cent a cent cinquanta!

Tit Hella

QUALITAT RECOMANABLE

EN un taller de roba blanca del carrer de la Diputació — no dono el número perquè LA TUIES no fa propaganda gratuïta — hi ha una noia, que es diu Lluïsa, és rossa i camina amb uns saltirons com si fos un aucellet, que passa, amb just motiu, per ésser una de les millors fadrines de la casa. Treball de compromís que arriba, ja se sap, se li dona a ella.

A més d'aquesta qualitat, molt recomanable, la

Lluïsa encara en posseeix una altra que no deixa de tenir la seva importància. Es una noia que va d'allò més bé per anar al cinema, amb el ben entès de què es prescindeixi del programa que s'exhibeix. Vull dir que no s'espanta per certes tonteries i que és de les que deixen fer i fins està a la recíproca, si ets bon xicot.

En una paraula, que té unes mans de plata, cregueu.

Al taller, l'altre dia que no hi va anar, perquè no es trobava gaire bé — tenia els pintors a l'escaleta — les altres noies comentaven la seva habilitat per la feina.

—Té unes mans prodigioses! — deia una —. En fa el que vol!

—La senyoreta diu que no em vol veure més parlant amb el senyoret. Ja són manies això! Vés que té més que parlem com que no parlem en certs moments!...

MONOLEG

—Ben mirat, què és el matrimoni? Un seguit d'engúnies, de discussions i de mal-de-caps. Si una pogués anar probant fins a trobar el marit ideal!

Mirin: jo n'he probat dotze, i encara no n'he trobat cap que m'acabi d'omplir.

I una, que, pel que es veu, coneixia les seves debilitats cinematogràfiques, respongué amb una rialla:

—Ja ho crec que en fa el que vol! No sols el que vol ella, sinó el que volen els seus xicots!

Von Bent...

UN QUE ESTAVA CANSAT

NO fa molt temps, actuava a un teatre barceloní un ballarí americà que va obtenir de seguida un gran èxit com a deixeble de Terpsicore i com a especialista en el difícil art d'accontentar senyores. Tant, que certa dama en va fer el seu caprici, pagant-lo, com és natural, esplèndidament.

L'americà hi va veure un gran negoci i aviat, a més de la seva protectora oficial, comptava amb una escollida clientela de senyores i senyoretetes que es disputaven a pes d'or els seus favors, pels que, segons sembla, tenia una gràcia especial.

Aquella mena de superproducció va estragar-lo considerablement, tant, que una tarda que va anar a veure la seva primitiva protectora, va tenir que "canviar el disc" i mostrar-li el seu apassionament per mitjans que no van satisfer prou la dama, que era puritana en aquestes qüestions i sostenia la teoria de què l'amor i les olives, com més al natural millor.

I conta el xafarder que ens ha explicat la his-

tòria, que la dama, veient aquell canvi de front — em sembla que el sembl és apropiat — exclamà tota indignada:

—Escolta, que t'has cregut que jo pago perquè et diverteixis amb mi? Si vols fer això m'hauràs de passar un tant cada mes d'ara endavant, noi!

K. Breta...

UNA XICOTA MODESTA

LA Merceneta festejava amb en Ramon, un xicot de vint-i-dos anys, guapot, elegant i ben plantat. Tot anava d'allò més bé, i millor hauria anat si ella no hagués estat una noia d'aquelles que es donen sempre una importància extraordinària i es miren a tothom amb un aire de superioritat insuportable.

Un dia, en arribar en Ramon a veure-la, com feia cada vespre, la Merceneta va acollir-lo amb un somris engrescador.

—Aquesta tarda, una amiga meva, m'ha parlat molt bé de tú!

—Ah, sí? Qui és?

—La Conxita.

—Si que és estrany! No em coneix a penes! I què t'ha dit?

—Que tenies d'ésser un home extraordinari perquè jo, amb tants partits com m'han sortit, m'hagi enamorat de tu.

F. Orolla

—Digas el que vulgas, però en Rafel jo trobo que és un home molt complet.

—Com es coneix que mai has anat al cine amb ell!

UN HOME GELOS

VAIG trobar, a quarts d'una, passejant-se per la Rambla, a en Julià, criat del comte de Ferrofort, íntim amic d'un servidor de vostès.

—I doncs, Julià — vaig preguntar-li — què fa el comte?

—No ho sé, senyoret, va dir-me molt respectuosament.

—Com?

—Fa vuit dies que sóc fora de la casa.

—I ara! Com ha anat, això

—Tragèdies de la vida. Jo crec que quan un home neix, li tiren la planeta de seguida i ja no pot fer canviar el camí del seu destí. Jo, mal m'està el dir-ho, he estat sempre un home que ha tingut gran ascendent prop de les senyores...

—Llavors, vos i la baronesa...?

—Exactament.

—El comte es devia indignar, i...

—No senyor, no va dir res. Em va donar familiarment un cop a l'esquena i em va dir: "Va bé, Julià, va bé!"

—Així, no comprenc...

—Permeti'm un mot, senyoret. Al cap d'algun temps va passar el mateix amb la seva filla...

—I tampoc va protestar?...

—Tampoc. Després, amb la seva querida. I ell tan content. Però un matí em va descobrir amb la minyona, i em va plantar al carrer "incontinenti" tractant-me de porc, d'indecent i de pocaver-gonya...

Kar Leths

LA XICOTA VERGONYOSA

DARRERAMENT, una xicota quin nom callem per raons fàcilment comprensibles, va fugir amb un corredor d'automòbils que no guanya ni per enllustrar-se les sabates. A ella, com que era orfa, tenia diners i ningú li preguntava què feia, aquest darrer extrem no la va preocupar gens ni mica. Va signar, amb la seva maneta fina i pulida, un xec de deu mil pessetes i cap a París s'ha dit.

La noia tenia a la capital francesa, algunes famílies conegudes. Anà a visitar-les i presentà com el seu marit, l'ex-corredor d'autos.

Pocs dies després, a la Chaussée d'Antin, va trobar una ex-amiga de col·legi, noia un xic lliure, que va mostrar-se un xic estranyada de què una noia tan distingida s'hagués enamorat d'un home que semblava un qualsevol.

—Veuràs — va respondre la gentil criatura — ja t'explicaré la veritat. No és el meu espòs, sinó el meu amant. Però, com que jo em vaig donar compte que faria un paper ridícol si deia que aquest home era el meu caprici, he preferit fer-lo lo passar pel meu marit.

K. Atrevell

UNA NOIA APROFITADA

UN dia que ens vagui, nosaltres escriurem la història de la "Flor d'Aribau". La "Flor d'Aribau" és la modisteta de la Esquerra de l'Aixamplis que acaba deixant l'agulla i el fil i viu alegre i contenta amb un xicot que té auto i torre a Sant Gervasi i abono al Liceu. Hem dit "viu" i no "s'hi casa", perquè aquesta formalitat tan per les noies com per les mares, té, en general, molt poca importància avui en dia.

I sinó, podeu preguntar-ho a la senyora Roseta, la mare d'aquella moreneta que encara no fa un any feia rodar el cap de tots els xicots que anaven a ballar a l'"Iris Park" i que ara té un "Citroën", viu en un principal del carrer de Muntaner i porta més brillants que els aparadors de càn Valentí.

—Quina sort que ha tingut la seva filla! — deia l'altre dia una coneguda a la senyora Roseta.

—En efecte! Però bé se la mereixia! És una noia molt carinyosa!

—I molt espabil·lada!

—Que si ho és? Per trobar al senyor "Raimundo" en va tenir prou amb un mes i mig d'anar a cà la Cinta.

F. Orrolla

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacrides de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

ELS BONS HOMES FAN LES BONES OBRES

EL senyor Bosch, ex viatjant de gèneres de punt, sempre havia sigut un bon home, un d'aquells taujans que per res s'enfaden i que es prenen la vida tal com és.

—Mirin si soc bon home — ens explicava un dia — que fins un cop vaig convertir a un negre.

—Com va ésser, doncs?

—Ara vos ho explicaré. Una vegada, jo anava cap a Buenos Aires, i quan el barco estava a la alçària de Pernambuco, sento un crit de "Home a l'aigua!". Jo, que nedava com un peix, quina en faig? Em tiro a l'aigua vestit i tot i arribo a punt d'agafar pel coll al negre, puig no sabia nedar.

—Tu creus en Deu? — li pregunto.

—No! — em respòn.

Jo que li torno a ficar el cap a l'aigua i el trec al cap d'uns segons.

—Creus en Deu? — li torno a preguntar.

—No!

Repeteixo l'operació i el deixo un moment més sota l'aigua. Quan li vaig treure altra vegada el cap, quasi no podia ja enraonar.

—I ara, creus en Deu? — li dic novament.

—Si... Treu-me de l'aigua!

—Caram! — vaig contestar jo —. Això és un miracle que qualsevol el sap fer! Aquest negre, qui sap el que va fer, després! Allò era una conversió forçada!

—Va morir éssent cristià! — respongué el senyor Bosch.

—Ah, sí?

—Poden estar-ne ben segurs. El vaig tornar a enfonar dintre l'aigua de seguida i no va tornar a sortir més. Com que ja era cristià i se n'anava de cap al Cel, vaig dir: "Veuràs, que no es repensés!..."

Rosc Kitlla

•••

UNA REL·LISCADA

EN Carlets estava desesperat. Havia rebut del carpó. Res, no sols són les dones les que tenen horetetes tontes. Ell n'havia tingut una d'hora tonta, i ara li costava un duro de metge cada dos dies, una pila de peles de farmàcia, fer una pudor que no es podia acostar en lloc, i, a més, patir d'allò més quan li feien la cura...

N'hi havia per tirar el barret al foc!

I pensar que la autora de tot aquell terrabastall era una menor de deliciós aspecte, que encara no devia tenir divuit anys i que ja... Ai, vatúa el món dolent, ja és una veritat ben gran ja, allò de què avui en dia no hi ha un pam de net!

—Ja ho veus—li va dir son pare.—Això són les conseqüències de fer el boig! Vergonya em donaria mirar-te, com estàs, tot ple de crostes...

En Carlets va baixar la vista i contestà a son pare:

—Si, papà... Però eren d'un pa que semblava d'allò més bo...

K. Breta

•••

LES PROPORCIONS

SENYOR Robert — em va dir aquell home alt, gros, de panxa rodona com una cindria monumental—el felicito. Vostè és un home de gust.

—Veurà — vaig contestar jo...

—Sí, home, sí! La xicota s'ho val. Jo conec a vostè molt bé pel nostre amic Roig i no cal parlar-ne més. Tinc gran amistat amb la família de la dona que vostè pretèn i aprofitaré la primera oportunitat per parlar-los de vostè...

—Oh! Tantes gràcies!

—No té importància...

—Per mí, molta, en aquests moments...

—No... L'essencial, per ells, és saber que vostè és una bona persona. El de la situació, rics com són, no els preocupa... Han rebutjat xicotets riquíssims. Perquè, no es pensi, vostè no té idea de les excel·lents proporcions que té la Carmeta...

I com em veïés somriure maliciosament, va afegir:

—Però ja se n'anirà donant compte, ja, quan vagin al cine!

Lluís VII

●●●

UNA DONA COM N'HI HAN POQUES

EN tota ma vida no he vist una dona més treballadora que la senyora Lluïsa. Això sí, era forta com una mula i alta com un Sant Pau. Cada matí passava per davant de casa amb un cove de roba per rentar al safareix i encara no eren les onze que ja tornava amb la feina feta.

—Sí, senyor, sí! — em deia — No hi ha més remei que treballar tot el dia com una desesperada, si uno vol tenir sempre els quatre drapots de casa a la Caixa d'Empenyol! Si fos jo sola, rai! Però hi han els fills! Pensi que encara e ntinc un que no em guanya res, i que el que ve després, només li donen quatre duros cada setmana fent d'aprenent a una fàbrica de caps de cartró.

—Ja té raó, ja!

—No es pensi, que ja he trescat, ja! Ha de comptar que he tingut sis fills, que tots em viuen, gràcies a Déu!, i que mai ningú no m'ha ajudat!

Sens dubte, la senyora Lluïsa ha descobert el secret de la generació espontània.

Fi Blada

●●●

EL DIFÍCIL PROMETATGE

AVUI en dia, això de tenir filles és un conflicte més greu que el de Mossul. Casar una noia resulta més complicat que saber quan s'acabarà la Reforma. I, sinó, pregunti-n'ho a la senyora Magdalena, que no veu, per ara, la manera de col·locar a la Matilde, una noia de vint-i-dos anys, bufona, carinyosa i eixerida, però que no es vol casar amb un qualsevol perquè diu que ja s'ha hagut d'escarrassar massa treballant de soltera.

—Escolti! — li deia jo l'altre dia. — No m'havia dit vostè que en Tomeu li anava al darrera?...

Es un bon xicot, treballador, honrat, estalviador...

—Aï! — em va respondre, no sense raó, la senyora Magdalena. — No cal comptar-hi amb aquest. Vostè pot ésser no s'ho creurà, però amb les ocasions que ha tingut per declarar-se i no ho ha sabut aprofitar, demostra que és un noi incapaç de res... I, amb un noi així...

—Té raó, té raó, senyora Magdalena... I, ara que hi penso: no hi havia també en Martí, que sembla que se la mirava amb bons ulls? Es un noi vicioset, però espavilat, de molta experiència de la vida, elegant, guapo...

—En Martí? Aï! No me'n parli, d'en Martí! Aquest seria capaç de tot! I ja comprendrà que la pobre Matilde no està per aquestes coses!...

Von Benet

●●●

UN NEGOCI ESPATLLAT

EL vaixell que tenia el senyor Riudoms, i amb el qual es guanyava d'allò més bé la vida, se'n va anar a fons. Quan el bon naviler va saber la nova i li digueren que la tripulació s'havia salvat, va quedar-se bastant tranquil. En realitat no hi havia perquè preocupar-se. El vaixell estava assegurat, i la companyia era de tota solvència. Qüestió d'esperar que es posés en clar que el naufragi no havia estat causat per cap imprudència del capità, i cap a cobrar la indemnització s'ha dit.

Ara que — en aquest món, el negoci és el negoci — el senyor Riudoms tenia el vaixell assegurat per uns quants mils duros més del que valia. S'ha d'ésser previsor. Però, els de la companyia, al revés del que ell es creia, eren gent que no badaven i no es van deixar ensopir. Pagaren, sí, perquè eren honrats, però ni un cèntim més del que valia. Va fer un informe pel pèrit, que no es va deixar sobornar pel sinistrat, i prou.

Calculin l'enrabiada que va agafar el senyor Riudoms.

—Ja ho veuen — ens deia l'altre dia al Casinó — em paguen just el valor del vaixell, i prou. I això que jo pagava una prima molt superior. Diuen que m'indemnitzen just el perjudici que he sofert. I ja ho saben ells, si jo trobaré un altre vaixell en aquestes condicions? Ai, Déu meu! Creguin que, tal com van les coses avui en dia, n'hi ha per tirar el barret al foc!

—I de qui ha estat la culpa? — vam preguntar nosaltres. —

—De qui? — exclamà indignat el senyor Riudoms. — De qui volen que hagi estat! D'un mal pèrit!

K. Trevell

Comte orcmiat del número passat:

UN XICOT D'INICIATIVA

—I després d'aquesta prova d'amor, té cor per dir-me que no?

—Trobo que no ha sigut una prova tan gran com suposa.

EQUIVOCACIO SENSIBLE

A LA Marguerida, que era una noia d'allò més decenta, li va ocórrer una cosa tremenda: la van forçar. Estava banyant-se, sa mare havia deixat overta, al anar-se'n a plaça, la porta del pis, el promès de la noia va entrar i, veient-la despullada, va fer de les seves.

Quan la Marguerida va confessar a sa mare l'ultratge de què havia sigut víctima, aquella va armar un escàndol a la pobre noia.

—Això, li va dir, t'està bé per tova i per bleada! Sembla mentida! Entrar el teu xicot al quarto de bany i no ensenyar-li el camí de la porta!

—Oh! — va respondre llavors la Marguerida, bo i plorant —. Jo ja ho vaig fer...

—Si que és veu que et va donar resultat...

—...Jo ja ho vaig fer, però ell va entendre que jo volia dir que la tanqués i hi posés la balda...

Kar. Tronets

UNA DONA REFINADA

L'ALTRE dia, un servidor va anar a dinar a casa d'un amic, amb motiu del seu sant. Ens van servir arroz, vedella, lluç amb pèsols i pollastre. Com veuen, era un dinar que estava bé i del qual no hi havia res que dir.

A l'hora del cafè, que és quan un te la panxa

plena i es comença a expansionar, em vaig creure en el dret de felicitar a la dona del meu amic pel dinar que en havia donat.

—Cregui — li vaig dir — que ha estat tot molt bo i molt ben guisat. La felicito. Al "Suiç" no ens haurien servit millor.

—Què li ha semblat el pollastre?

—Molt bo.

—El meu marit volia que fes capó. Però estan molt cars i per això no n'he volgut fer. A més, haig de dir-li una cosa, amb tota la franquesa: el capó podrà ésser tan bo com vulguin, però a mi, francament, cada cop que en tasto, hi trobo a mancar alguna cosa...

Bur Leta.

—Estàs contenta?

—Ai, sí! Has estat tan valent com quan a ciutat prenies EROTYL!

Erotyl: és el producte magne per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

LO de la Laura, la nostra Laura, la Laura que tots havem somniat més d'una vegada, ha estat una cosa grossa: ha llençat un formosíssim volum amb les Aventures Galants de Pigault-Lebrun, edició tal com ella l'ha escrita, i a hores d'ara ja ha rebut més cartes que en Borràs quan era jove.

Aquesta Laura ens matarà a disgustos. Ens fa posar no volgueu saber com amb les seves obres i després, l'amo ens declara el lock-out i no ens dona calderilla per despeses extraordinàries.

Mare de Déu i què és gros això del Pigault!

No és estrany, no, que totes les senyores el vulguin tenir a casa!

I és que la nostra Laureta en escriure el seu "Pigol" en lloc d'usar tinta i ploma, ho feia amb ratjos de sol!

0 0 0

DEMANEN una padrineta de guerra, Anton Arjona, soldat del terç, primera bandera, 13 companyia, i el caporal Jaume Serra Facerías, del Batalló Expedicionari de Badajoz, número 73, segona companyia, tots dos de guarnició a Dar Quebdani.

Animeu-vos, doncs, minyones i envieu als soldadets una lletra ben amable incloguent-hi alguns ralets.

0 0 0

Al'"Edén Concert" ha debutat la Granito de Sal, aquella senyora especialista en rumbes rotatives; la Georgina Violeta, que fa tornar "lila" a molta gent, i l'Encarnita Marsal, que no té res que veure amb aquell ferretaire tan acreditat.

I és lògic que amb semblant trio l'"Edén" faci sempre ple, puig és un trio... i remeno que marxa d'allò més bé.

0 0 0

A can "Pompeya" — del Paral·lel, no el de nenes bien de la Travesera, eh?—tenim "Tenorio" en broma, interpretat per lo més escollit de la casa.

Dilluns hi va debutar la Garzon, aquella Tenòria que és la desesperació de la jovenalla eixelabrada i aixeca els esperits, i per si amb ella no n'hi hagués prou, tenen a la gentil Deodina, a la Flory i a la veterana Elofranch, que va ballar la rumba davant den Salmeron quan feia forrolla.

Amb lo qual l'antic Gayare guanya d'allò més calers i té ple, tant nit com tarda, la platea i el foier.

0 0 0

"VIENS ici", la nova revista que l'infadigable Serano ha estrenat al "Ba-ta-clan", ha sigut, com tot el que es fa e naquella casa, un veritable èxit.

Hi ha molt llum, "trucos" escènics, cuixes, braços i demés, i moltes xicotes maques que belluguen llurs cendres.

0 0 0

Al'Espanyol continua l'èxit d'"El senyor de les cinc en punt". Anem adir que la cosa s'ho val i que en Santpere i la seva colla s'hi llueixen de debò.

I és que tenen molta traça per distreure als concurrents, i saben dir tots els xistos d'allò més requetebé.

L'AFARTA POBRES.

VOLEU CONEIXER A LA LAURA BRUNET?

VOLEU SABER QUI ES I FINS ON ARRIBA AMB LA SEVA MÀGICA PLOMA AQUESTA ESCRITORA AUDAÇ I ENIGMÀTICA QUE HA REVOLUCIONAT LA LITERATURA GALANT?

COMPREU LA SEVA DARRERA PRODUCCIÓ

AVENTURAS GALANTES DE PIGAULT LEBRUN

I FRUIREU LES DELITOSSES BELLESES DEL LLIBRE MÉS SUBJUGADOR DINTRE DEL GÈNERE

FORMEN LA COL·LECCIÓ COMPLERTA, 8 QUADERNS DE 32 PLANES AMB MAGNÍFIQUES PORTADES I FORMOSSES IL·LUSTRACIONS DE A. MESTRE

Preu del quadern: **30 cts.**

Fricció Antisèptica
Massatge Antisèptic
Demaneu al vostre barber fricció i massatge antisèptic "FLEST,"

Neteja el cap i treu la caspa, deixant el cabell suau i brillant. Perfum exquisit. Lo millor per després d'afaitarse. Desinfecta el cutis evita contagis de malalties corrents i de la pell. Refresca i perfuma

MAISON MEUBLÉE | **Mont d'Or Meublée**

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telèfon privat
Ventiladors elèctrics a les dues cases. Habitacions a 5 pessetes

"LA MASCOTA"

PRIMERA Y ÚNICA CASA

EN GOMAS HIGIÉNICAS

ES LA MEJOR SURTIDA

MATA LADILLAS EN POLVO, PTAS. 050 CADA

1. SAN RAMÓN, 1.
BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES:

LA NOVELA FRIVOLA

Magnífiques ilustracions fotogràfiques

EL CUPIDO

Carrer de Sant Pau, 110
GOMES HIGIÉNIQUES

Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

No val a badar...!
Passau per LA MUNDIAL abans d'entrar al bany: adquiriu un salvavidas per no anar a fons! Lavatges para després del bany. Cass de curació pels que ansopaguen. Folvos per matar les cabes de gotze potes.

CABRES!

Si en teniu i voleu que lugin esperades com si veïssin el Hop, compreu la Lotión Ladil que la trobareu per DOS PESSETES al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmàcia

LAURA BRUNET

EL TALISMAN DEL AMOR

L'èxit mes gran de la literatura galant.

TITOLS DELS QUADERNS:

- 1.º Para hacerse amar con locura.
- 2.º Placer y Castidad.
- 3.º A... estar rápidamente.
- 4.º ... cada.
- 5.º Felicidad conyugal.
- 6.º Soledades.
- 7.º Más allá del amor.

Cada quadern és un tema complet, independent dels altres

30 céntimos

Compreu-ne un. Els altres ja vos espavillareu depra ésa per obtenir-los.

SARNI (RONYA)

se cura en deu minuts amb el

SULFURETO CABALLERO

Comite de l'Assalt, 86 i centres específics. **BARCELONA**

PURGACION S

urotritis y toda clase de flujes de las vías génito urinarias, así el hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

Grajeas Austí

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

UN ALTRE TRIOMF DE LA LAURA BRUNET

Demaneu cada dijous el follet

Aventuras Galantes de La Pompadour

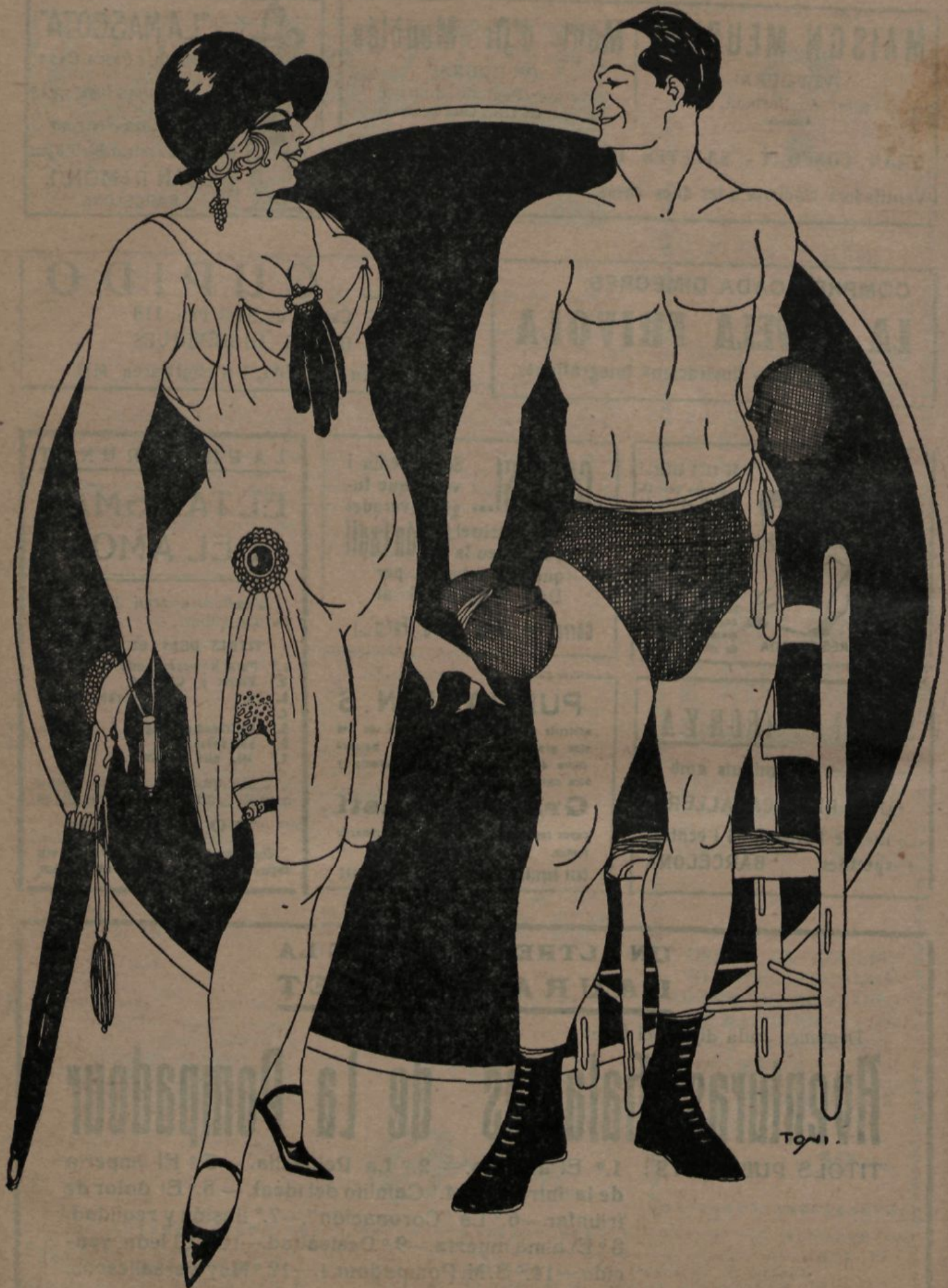
TITOLS PUBLICATS: 1.º El acertijo. — 2.º La Reinecitta. — 3.º El imperio de la intriga. — 4.º Camino del ideal. — 5.º El dolor de triunfar. — 6.º La "Coronación". — 7.º Ilusión y realidad. — 8.º El alma muerta. — 9.º Deslealtad. — 10.º El león, vencido. — 11.º S. M. Pompadour I. — 12.º Muy versallesco...

Cada quadern és un episodi complet

Il·lustracions de MESTRE

Preu: 30 cts.

Surt els dijous

—Quan vaig veure que anaves a sota, de seguida vaig dir: si jo fos al seu lloc, en dos minuts deixava a l'adversari k. o.

—Com t'ho hauries fet?

—Com sempre: dos cops ben donats i anem per un altre.